

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **R. T.**, narozený dne X
trvale bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2024, č.j. CPR-5966-3/ČJ-2024-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 3. 4. 2024 č.j. CPR-5966-3/ČJ-2024-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 4. 12. 2023 č.j. KRPA-325338-42/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven ode dne, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie, zároveň byla stanovena doba k vycestování žalobce do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce poukázal na to, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, nebyly řádně posouzeny odvolací námitky, došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav a zjišťoval pouze skutečnosti v neprospěch žalobce. Nedostatečně se vypořádal s odvolací námitkou týkající se okolností návratu žalobce z Maďarska do ČR. Žalobce uvedl do protokolu, že byl maďarskými orgány přímo instruován, že do ukončení jeho řízení nesmí opustit území EU, nesmí však zůstat v Maďarsku, má se vrátit do státu, kde měl naposledy vízum tj. do ČR. Žalobci tak nesmí být vytýkáno, že uposlechl orgány činné v trestním řízení jiného státu a vrátil se do země posledního pobytu. Povolení k pobytu žalobce přitom ani nemuselo zaniknout, žalobce si po propuštění z vazby v Maďarsku mohl požádat o prodloužení pobytu, za tímto účelem se i vrátil, správní orgán se nesprávně vypořádal s námitkou ohledně prominutí zmeškání lhůty dle § 41 odst. 2 správního řádu, žalobce se sám dostavil k řešení své pobytové situace. Žalovaný se nevypořádal s jeho námitkou, dle které žije v ČR od roku 2019, má zde zásadní zázemí, přítelkyni, pronajatý byt, bankovní účet, kamarády a aktivity, nebylo spravedlivé po něm požadovat, aby se nevrátil k vyřešení svých záležitostí, je nemyslitelné, aby správní orgán demokratického státu žádal po člověku okamžité ukončení pobytu bez lhůty k vycestování, především pokud tu žije dlouhou dobu a má zde mnoho aktivit, které potřebuje ukončit; proto zákon stanoví správnímu orgánu povinnost určit lhůtu k vycestování. Žalovaný se s touto zásadní námitkou nevypořádal, napadené rozhodnutí je tak nezákonné a nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný se nedostatečně vypořádal též s jeho námitkou ohledně délky uloženého správního vyhoštění, byla porušena zásada proporcionality, neoprávněný pobyt žalobce trval pouze několik dnů, poukázal na rozsudky zdejšího soudu č.j. 1 A 81/2016- 22 a č.j. 1 A 100/2017. Žalobce rovněž se správním orgánem spolupracoval, sám se dostavil, délka správního vyhoštění neodpovídá okolnostem případu ani rozhodovací praxi správního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

orgánu. Rovněž namítal, že předchozí rozhodnutí mu bylo doručeno fikcí, nemohl tudíž vědět, že na území ČR nemůže pobývat, žalovaný se s touto námitkou nevypořádal.

5. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami ohledně nepřiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, zde úvahy žalovaného zcela absentují, to je v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, žalovaný použil pouze svůj nesprávný náhled na věc. V souladu s judikaturou je třeba zohlednit nejen rodinný život na území ČR, ale též délku pobytu na území, integraci do společnosti a otázku, zda má v zemi původu alespoň bazální zázemí; takové posouzení však v rozhodnutí absentuje a rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 38/2007-80 a č.j. 1 As 39/2007-72, dle které má správní orgán v případě nepřiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života povinnost rozhodnutí nevydat. Žalobce má přitom v zemi původu minimální zázemí, žalovaný zlehčoval jeho integraci v České republice, žalobce přitom hovoří česky, má zde přítelkyni, se kterou sdílí společnou domácnost, studoval zde, v čemž hodlá pokračovat, má zde mnoho aktivit, to vše žalovaný nehodnotil. Neoprávněný pobyt žalobce přitom trval pouze několik dnů, při neznalosti právních předpisů se tomu těžko mohl vyhnout, sám se dostavil na služebnu, uložení správního vyhoštění je tomu nepřiměřené. Zároveň žalobce doložil i přihlášku ke studiu na vyšší odborné škole, aby bylo zřejmé, že se chce vrátit ke studiu a požádat si o pobytové oprávnění, žalovaný tyto okolnosti nevyhodnotil objektivně, je zřejmá jeho vůle žalobce vyhostit. V daném případě bylo porušení právních předpisů marginální, rozhodnutí je nepřiměřené, poukázal na rozsudek NSS č.j. 3 Azs 240/2014.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalovanému bylo uloženo uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že důvodem vydání napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce na území ČR od 22. 9. 2022 do 7. 10. 2022 pobýval neoprávněně, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelně uvedl důvody naplnění dané skutkové podstaty. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 7. 10. 2022 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil žalobce k řešení svého neoprávněného pobytu, z jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že pobýval na území ČR na základě víza typu D s platností do 8. 5. 2022, po jeho ukončení nevystoval, jiné vízum ani povolení k pobytu nebylo zjištěno.
9. Dle provedené lustrace byl žalobce držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia č.j. OAM-32750/DP-2021, platné od 1. 9. 2021 do 7. 2. 2022.
10. Dne 7. 10. 2022 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

11. Žalobce dne 7. 10. 2022 při svém výsledku uvedl, že nyní bydlí asi rok s přítelkyní v X v pronajatém bytě, přítelkyně je z Ukrajiny a má dočasnou ochranu, znají se asi tři roky, žalobce do ČR přicestoval v roce 2019 na studentské vízum, studoval jeden rok češtinu, pak šel na vysokou školu v X, kde studoval jeden ročník, poté přestoupil na jinou školu, kde studoval půl roku, dne 11. 4. 2022 odcestoval do Maďarska, kde měl vyřídit nějaké papíry a kamarád jej poprosil, aby převezl nějaké lidi, na hranicích jej zadržela maďarská policie, neboť tito lidé cestovali nelegálně, což žalobce nevěděl, strávil 5 měsíců ve vazbě, pustili jej 14. 9. 2022, do ČR se vrátil 22. 9. 2022, kdy přijel bez víza, v Maďarsku mu řekli, že má vycestovat do 5 dnů z Maďarska, ale má se zdržovat v Evropě. Studium mu bylo pozastaveno, musel by začít od začátku, je si vědom toho, že pobývá na území Schengenského prostoru bez oprávnění k pobytu, po ukončení jeho legálního pobytu dne 8. 5. 2022 z ČR nevycestoval, protože byl ve vazbě v Maďarsku. Uvedl, že je svobodný, bezdětný, nemá v ČR příbuzné, nemá tu žádný majetek, peníze získává od rodičů v Kazachstánu, jeho zdravotní stav je dobrý, ve vycestování mu brání soud v Maďarsku, který by měl proběhnout do 6 měsíců, má finanční prostředky na další pobyt i na vycestování do domovského státu, v ČR má přítelkyni, má zde přátele, každou sobotu s nimi hraje fotbal, chtěl by zase začít studovat, v Kazachstánu má rodiče, sourozence a celou rodinu, bydlí v rodinném domě rodičů, nic mu tam nehrozí, může se tam vrátit bez problémů, pokud bude muset, vycestuje dobrovolně.
12. Dle informace maďarských orgánů (viz sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 10. 2022) měl žalobce v Maďarsku vydáno dočasné povolení k pobytu platné do 14. 10. 2022, které jej opravňovalo k pobytu na území Maďarska bez možnosti zpáteční cesty, jeho platnost vypršela, když žalobce opustil Maďarsko.
13. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování ze dne 8. 10. 2022 č.j. ZZ55127 vycestování žalobce do Kazachstánu je možné.
14. Žalobce se dne 8. 12. 2022 prostřednictvím svého zástupce seznámil s podklady pro rozhodnutí, ve vyjádření ze dne 19. 12. 2022 namítal, že jeho neoprávněný pobyt trval pouze několik dnů, z důvodu vazebního stíhání v Maďarsku nemohl požádat o prodloužení jeho pobytu, přihlásil se dobrovolně, je v ČR integrován, má zde přítelkyni, ovládá český jazyk, dlouhodobě zde studoval, nikdy neporušoval právní předpisy.
15. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 12. 2. 2023 č.j. KRPA-325338-16/ČJ-2022-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Žalobce podal dne 27. 3. 2023 odvolání, ke kterému připojil přihlášku ke studiu na vyšší odborné škole.
16. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 5. 2023 č.j. CPR-14795-3/ČJ-2023-930310-V240 rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 2. 2023 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí, a to pro nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ohledně neoprávněného pobytu žalobce, který před ukončením doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia požádal o prodloužení, řízení bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 8. 6. 2022, avšak není jasné, kdy nabylo právní moci, dle evidence žalobci svědčí fikce pobytu. Je tedy nezbytné postavit najisto, zda a kdy se žalobce dopustil neoprávněného pobytu.
17. Do spisu bylo doplněno usnesení ze dne 7. 6. 2022 č.j. OAM-3319-11/DP-2022 Ministerstva vnitra, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců zastaveno správní řízení o žádosti žalobce ze dne 3. 2. 2022 o vydání povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, které nabylo právní moci dne 9. 7. 2022; řízení bylo zastaveno, neboť žalobce se bez vážného důvodu nedostavil k výsledku. Dle sdělení Ministerstva vnitra ze dne 31. 5. 2022 žalobce pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia platného do 7. 2. 2022, dne 3. 2. 2022 podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu na území ČR – prodloužení daného pobytového oprávnění, kdy mu vznikla tzv. fikce pobytu. Žádost byla usnesením ze dne 7. 6. 2022 zastavena, rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 7. 2022, posledním dnem oprávněného pobytu byl den 9. 7. 2022, aktuálně žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu, ani není vedeno řízení, které by ho k pobytu opravňovalo.

18. Přítelkyně žalobce Z. B. jako další účastník řízení při výsledku dne 24. 9. 2023 uvedla, že v současné době bydlí se žalobcem v pronajatém bytě v X, a to od roku 2021, je to její přítel, jsou spolu skoro 4 roky, přítelkyně je z Ukrajiny, má udělenou dočasnou ochranu, pracuje v X jako manažerka prodejny, domácnost financuje především ona, žalobce má občas brigády, s žalobcem plánují svatbu, ona zná jeho rodinu přes telefon a sociální sítě, do Kazachstánu by jet nechtěla, přítel zná její rodinu, když tu byli za ní na návštěvě.
19. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 26. 4. 2023 správní orgán I. stupně shledal, že skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 byla naplněna tím, že žalobce pobýval na území ČR od 22. 9. 2022 do 7. 10. 2022 bez oprávnění k pobytu, aniž k tomu byl oprávněn, dříve byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností do 7. 2. 2022, dne 3. 2. 2022 podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem ostatní, téhož dne mu bylo vylepeno vízum s platností do 8. 5. 2022, zároveň mu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vznikla tzv. fikce pobytu, byl tak oprávněn pobývat na území do doby pravomocného ukončení řízení, řízení bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 8. 6. 2022, které nabylo právní moci dne 9. 7. 2022, posledním dnem oprávněného pobytu byl proto den 9. 7. 2022. Jeho nelegální pobyt započal od 22. 9. 2022, žalobce byl propuštěn z vazby dne 14. 9. 2022, věděl, že mu oprávněný pobyt v ČR již skončil, k legalizaci svého pobytu nespěchal a dostavil se na policii až dne 7. 10. 2022 (kdy dobrovolnost dostavení se mu bude přičtena ve prospěch), přitom se měl dostavit na policii ihned po svém příjezdu. Ke studiu žalobce uvedl, že studoval již třetí školu, kdy doba jeho studia byl vždy maximálně rok, v současné době nikde nestuduje, studium tedy není překážkou ve vycestování. Z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života nezpochybňoval vztah žalobce s jeho přítelkyní, poukázal však na to, že přítelkyně je soběstačná a finančně nezávislá, jejich vztah trvající v řádu měsíců sám o sobě jako překážka vyhoštění nestačí, dle vyjádření žalobce spolu sdílejí domácnost asi jeden rok, žalobce navíc strávil období od 11. 4. 2022 do 14. 9. 2022 v Maďarsku ve vazbě, přítelkyně má možnost žalobce následovat do země, kde mohou oba legálně pobývat, nebo mohou komunikovat na dálku, případně jej může přítelkyně navštívit v domovském státě, veřejný zájem je v tomto případě přednější. Studium žalobce v ČR neváže, na území ČR nemá žádný majetek ani vazby, které by mohly být nepřiměřeně zasaženy, rodinu má v Kazachstánu, má se kam vrátit, v ČR nemá oprávnění vykonávat pracovní činnost, nemá zdravotní potíže, není ve věku, který by mu bránil ve zpětném začlenění do společnosti v domovském státě. Žalobce se po propuštění v Maďarsku neměl vůbec vracet na území ČR, neboť si byl plně vědom, že nemá k pobytu oprávnění, do nelegálního pobytu se dostal sám vlastním přičiněním, měl vycestovat do země, kde měl povolený pobyt a na zastupitelském úřadě si vyřídit vízum pro ČR, absolutně tak nerespektoval právní předpisy ČR. Zvážil délku neoprávněného pobytu žalobce v ČR a po zhodnocení všech okolností shledal, že se nejedná o Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Dobu 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, stanovil s ohledem na délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce, žalobce po celou dobu spolupracoval se správním orgánem a dostavil se sám k řešení svého pobytu.

20. Žalobce podal dne 15. 12. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 3. 4. 2024 potvrdil správnost skutkových zjištění správního orgánu I. stupně ohledně neoprávněného pobytu žalobce, což bylo řádně právně kvalifikováno a podloženo, současně nebyly dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v postupu správního orgánu I. stupně neshledal pochybení. K odvolacím námitkám uvedl, že rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, žalobce pobýval na území ČR od 22. 9. 2022 do 7. 10. 2022 neoprávněně, předtím disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia platným do 7. 2. 2022, dne 3. 2. 2022 požádal o změnu účelu dlouhodobého pobytu, vznikla mu fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 4 zákona, usnesením ze dne 7. 6. 2022 bylo řízení zastaveno s právní mocí dne 9. 7. 2022, k tomuto dni žalobce ztratil oprávněnost pobytu na území ČR, žalobce dne 11. 4. 2022 odcestoval do Maďarska, kde byl následně ve vazbě, pustili ho dne 14. 9. 2022, dne 22. 9. 2022 přicestoval zpět do ČR, kde již nebyl držitelem oprávnění k pobytu ani neměl nárok na udělení výjezdního příkazu dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K námitce ohledně nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života k údajným pokynům maďarských orgánů uvedl, že žalobce ztratil pobytové oprávnění na území ČR a dne 22. 9. 2022 již nebyl oprávněn sem cestovat, bylo věcí žalobce, aby tuto skutečnost uplatnil u maďarských orgánů, pokud vznesly požadavek, aby se žalobce vrátil do země, kde měl vízum, navíc i pokud tak učinil a přicestoval, měl se neprodleně dostavit k řešení svého pobytu v ČR, což neučinil. Argument ohledně § 41 odst. 2 správního řádu považoval za irelevantní, neboť žalobce tento postup neuplatnil, není tak nad čím polemizovat, když sám v tomto směru nic nepodnikl. K řešení svého pobytu se sice dostavil, ale až 11. den svého neoprávněného pobytu. Zákon v § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců pamatuje na situaci, kdy je cizinec propuštěn z výkonu vazby, přičemž se však má dostavit první pracovní den na policii. Přitom správní orgán vzal jako polehčující okolnost při stanovení délky doby správního vyhoštění, že se žalobce dostavil dobrovolně. Není pravda, že by žalobci bylo upřeno právo na lhůtu k vycestování, situace byla taková, že žalobce neměl oprávnění k pobytu na území ČR, podle zákona tedy neměl na území ČR žádné oprávnění sem vůbec vstoupit, pokud tak učinil, měl se dostavit bezodkladně k řešení své situace, což neudělal. O dané právo se navíc připravil sám, když strávil několik měsíců ve vazbě za své protiprávní jednání, kdy za tuto dobu pozbyl oprávněnosti pobytu na území ČR. Při stanovení správního vyhoštění se hodnotí i závažnost, kdy nelze přehlédnout skutečnost, jakým způsobem se žalobce do neoprávněného pobytu dostal, převaděčství patří k závažným porušením zákona, žalobce si to měl uvědomit, není v zájmu ČR, aby se takové osoby zdržovaly v Schengenském prostoru. Správní vyhoštění má preventivní povahu, zavinění není třeba prokazovat, při naplnění příslušné skutkové podstaty nemá správní orgán správní uvážení, zda vyhoštění uložit, ale v zásadě je povinen jej vydat. K námitce, že nejsou uvedeny všechny skutečnosti, na které žalobce poukázal, žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti nejsou takové povahy, aby způsobily nepřiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života, zároveň není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Délka pobytu žalobce na území ČR není tak významná, přicestoval v roce 2019 ve věku 18 let, většinu svého života prožil v domovském státě, měl povolení k pobytu platné po dobu 3 let, o které přišel v důsledku svého protiprávního jednání, účelem jeho pobytu bylo studium, školu však vícekrát změnil a žádnou z nich nedostudoval, nelze tak hovořit o tom, že by se řádně věnoval studiu, k současnému odvolání žádnou přihlášku nepřiložil, pokud se chce vrátit do ČR a znovu zde studovat, není to důvodem pro nevydání správního vyhoštění. Ke studiu v ČR se může vrátit později nebo začít studovat v jiné zemi. Jinak žalobce na území ČR nemá zásadní vazby, bydlí v pronajatém bytě, vedení bankovního účtu nezakládá nepřiměřenost, stejně tak fotbal s kamarády může hrát i v domovské zemi, s přáteli v ČR může zůstat v kontaktu na dálku. Je v produktivním věku, zdravý, není na něm nikdo finančně závislý, to, čeho se dopustil, převáží i nad znalostí českého jazyka, větší vazby má k domovské zemi, kde žil většinu života a má tam rodinu. Ohledně přítelkyně žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se k tomuto vztahu vyjádřil, doplnil, že oba dva jsou dospělé osoby, na sobě finančně nezávislé, žalobce bere peníze od rodičů, přítelkyně zde pracuje, děti nemají, ani jeden nemá v ČR pobyt trvalého charakteru, není dáno, že by jejich vztah musel být realizován v ČR, jejich společné soužití není příliš dlouhé, partnerce žalobce nic nebrání, aby jej následovala do domovského státu nebo jej tam může navštěvovat, mohou též komunikovat na dálku, současnou situaci zapříčinil sám žalobce svým neuváženým přístupem, žalobce se v domovském státě má kam vrátit, nic mu tam nehrozí, nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak neshledal. Délku správního vyhoštění považoval za přiměřenou okolnostem případu a řádně odůvodněnou, přihlédl k tomu, že žalobce se k řešení svého pobytu dostavil až téměř po dvou týdnech, kdy si byl vědom toho, že nemá vylepené žádné vízum, zároveň se dopustil protiprávního jednání v Maďarsku, převaděčství je závažné jednání, žalobce řádně neplnil své studium, na druhou stranu se dostavil dobrovolně a spolupracoval, výměra v dolní polovině možné sazby je tak adekvátní.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení soud shledal, že žaloba není důvodná.
23. Soud projednal věc při ústním jednání dne 24. 5. 2024, žalobce setrval na svém stanovisku, namítal též, že délka jeho neoprávněného pobytu nebyla tak dlouhá, žalovaný tuto délku řádně neprokázal, dále namítal, že platí presumpce neviny a žalobci nelze přičítat k tíži, že byl v Maďarsku ve vazbě. Žalovaný se z jednání omluvil, souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.
24. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

25. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
26. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
27. Soud konstatuje, že námitku ohledně porušení presumpce neviny a neoprávněného přičítání k tíži vazby žalobci, kterou žalobce vznesl až na jednání dne 24. 5. 2024, soud považuje za opožděnou, neboť dle § 71 odst. 2 s.ř.s. rozšířit žalobu o nové žalobní body lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která v daném případě uplynula dne 15. 4. 2024 (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Nejedná se přitom o rozvinutí již uplatněného žalobního bodu. Soud se tak pro jeho opožděnost tímto žalobním bodem blíže nezabýval.
28. Ze správního spisu i z obou správních rozhodnutí je zřejmé, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR pobýval od 22. 9. 2022 do 7. 10. 2022 bez pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. Ostatně, žalobce ani ve správním řízení nezpochybňoval že se zmíněného jednání dopustil.
29. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nedostatečně se vypořádal s námitkou ohledně instrukcí maďarských orgánů udělených žalobci. Soud k tomu konstatuje, že správní orgány se důkladně zabývaly vymezením neoprávněného pobytu žalobce, kdy žalobce disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia platným do 7. 2. 2022, dne 3. 2. 2022 požádal o změnu účelu dlouhodobého pobytu, vznikla mu fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 4 zákona, usnesením ze dne 7. 6. 2022 bylo řízení zastaveno s právní mocí dne 9. 7. 2022, k tomuto dni žalobce ztratil oprávněnost pobytu na území ČR. Žalobce dne 11. 4. 2022 odcestoval do Maďarska, kde byl následně ve vazbě, byl propuštěn dne 14. 9. 2022, dne 22. 9. 2022 přicestoval zpět do ČR, kde již nebyl držitelem oprávnění k pobytu ani neměl nárok na udělení výjezdního příkazu. Žalobce si byl přitom vědom, že ke dni 22. 9. 2022 již pobytovým oprávněním na území ČR nedisponoval (což výslovně potvrdil při výslechu), jak správně uvedl žalovaný, nic mu nebránilo tuto skutečnost uplatnit u maďarských orgánů. Soud dále doplňuje, že dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 10. 2022 měl žalobce v Maďarsku vydáno dočasné povolení k pobytu platné do 14. 10. 2022, jehož platnost vypršela, když žalobce opustil Maďarsko. I kdyby však maďarské orgány skutečně udělily žalobci instrukce, aby se navrátil do České republiky, měl žalobce povinnost se ke správnímu orgánu dostavit neprodleně po svém návratu do ČR, což neučinil, místo toho zde pobýval dalších 15 dnů neoprávněně, teprve poté se dostavil. K tomu lze uvést, že ani případné instrukce orgánů cizího státu k navrácení do ČR nemohou nic změnit na tom, že žalobce v té době oprávněním ke vstupu a pobytu na území ČR nedisponoval, jak uvedl žalovaný, žalobce měl vycestovat výhradně do státu, kde k tomu měl příslušné oprávnění a podat si na zastupitelském úřadě žádost o vízum ke vstupu do ČR. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

se s touto námitkou vypořádal dostatečně, přičemž s ohledem na výše uvedené nebylo opodstatněné, aby k pokynům sděleným maďarskými orgány cokoli bližšího zjišťoval, z hlediska naplnění předmětné skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění by to nebylo rozhodné.

30. Jak rovněž uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, nejednalo se o situaci, kdy by správní orgány připravily žalobce o lhůtu k vycestování, žalobce se o pobytové oprávnění připravil sám, kdy se v důsledku svého protiprávního jednání ocitl ve vazbě v Maďarsku, v průběhu toho bylo ke dni 9. 7. 2022 zastaveno řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, kde mu svědčila fikce oprávněného pobytu. Žalobce tedy ke dni 22. 9. 2022 žádné pobytové oprávnění v ČR neměl, čehož si byl vědom (uvedl to při svém výslechu ve správním řízení), ke vstupu do ČR si měl opatřit vízum přes zastupitelský úřad ČR nebo se alespoň bezodkladně po svém vstupu dostavit na policii, ani jedno z toho přitom neučinil. Napadeným rozhodnutím mu přitom byla lhůta k vycestování stanovena. V této souvislosti tedy práva žalobce postupem správních orgánů nijak porušena nebyla.
31. Žalovaný se adekvátně vypořádal též s námitkou ohledně případných účinků dle § 41 odst. 2 správního řádu (tj. žádost o prominutí zmeškání úkonu), když uvedl, že žalobce v daném případě dle tohoto ustanovení nepostupoval, žádnou takovou žádost nepodal, je tak zcela hypotetické a tudíž nepřipadné hodnotit, jaké by měla případná žádost dle § 41 odst. 2 správního řádu účinky. Soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje, přičemž nelze argumentovat procesním institutem, který žalobce v řízení vůbec neuplatnil.
32. Dle konstantní judikatury správních soudů pak aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
33. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
34. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“ (podržení doplněno – pozn. soudu)

35. Správní orgány se možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně, přihlédly přitom ke všem skutečnostem tvrzeným žalobcem, na tomto podkladě byl skutkový stav zjištěn v potřebném rozsahu, kdy právě v případě hodnocení okolností soukromého a rodinného života je to sám žalobce, kdo je povinen uvést v řízení veškerá relevantní tvrzení, správní orgány nejsou povinny takové skutečnosti samy dohledávat. Správní orgány tedy z hlediska zjištění skutkového stavu nijak nepochybily, žalobce v žalobě ani konkrétně neuvedl, jaké další podstatné okolnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života měly dle jeho názoru ještě zjistit.
36. V této souvislosti se podrobně zabývaly stupněm integrace žalobce v České republice, kdy žalobce v ČR nepobýval nijak dlouhou dobu (tj. od roku 2019, od svých 18 let), převážnou část svého života prožil v domovském státě, má tam zázemí v podobě celé rodiny (rodiče, sourozenci příbuzní, rodinný dům rodičů), rodiče jej nyní finančně podporují a může se k nim vrátit, v zemi původu mu nic nehrozí. Žalobce v České republice bydlí v pronajatém bytě, nemá tedy zde majetek, bankovní účet není překážkou správního vyhoštění, s čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Rovněž správně uvedl, že znalost českého jazyka takovou překážku nepředstavuje, přičemž s přáteli v ČR může vazby udržovat i na dálku, s ohledem na jeho věk, dobrý zdravotní stav a skutečnost, že v domovském státě žil převážnou část života, mu nic nebrání, aby se tam opět začlenil do společnosti a navázal i přátelské vazby, na žalobci není nikdo finančně závislý. Žalovaný rovněž uvážil, že žalobce v ČR studoval, školy však několikrát měnil, žádnou z nich nedokončil, nyní žádnou školu nestuduje; ani prezentovaná přihláška ke studiu, které chce žalobce zahájit v budoucnu, překážku správního vyhoštění nezakládá.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

37. Správní orgány se rovněž řádně zabývaly partnerským vztahem žalobce, kdy uvedl, že na území ČR žije v pronajatém bytě s přítelkyní, státní příslušnicí Ukrajiny. Přihlédly však k tomu, že tento vztah není dlouholetým vztahem, partneři jsou na sobě finančně nezávislí, děti nemají, žijí v pronajatém bytě, žalobce navíc po dobu 5 měsíců v průběhu roku 2022 pobýval v Maďarsku ve vazbě, ani jeden z nich není občanem České republiky a v době rozvíjení jejich vztahu nedisponovali pobytoým oprávněním trvalého charakteru v České republice. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že vztah žalobce s jeho družkou za těchto okolností nepředstavuje podklad pro nepřiměřenost daného rozhodnutí z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života.
38. V této souvislosti lze odkázat též na rozsudek ze dne 23. 9. 2021, č. j. 7 Azs 85/2021-35, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Neprezentoval přitom žádné důvody, které by bylo možné ve smyslu citované právní věty považovat za natolik mimořádné, aby správní vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Takovým důvodem totiž nemůže být prostá existence samotného partnerského vztahu, nehledě na to, jak vážně a intenzivně je oběma partnery prožíván. (...) Podle konstantní judikatury může být takovým zásahem např. zájem nezletilého dítěte (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Azs 168/2018 - 28, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku). Stěžovatel však žádný obdobný důvod netvrdil.“* V rozsudku ze dne 9. 3. 2022, č. j. 6 Azs 113/2021-23, pak za výjimečné okolnosti, které by mohly svědčit pro nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, Nejvyšší správní soud označil např. *„nezbytnost zvláštní péče (kterou by vyžadoval stěžovatel, či naopak skutečnost, že stěžovatel by byl nucen poskytovat zvláštní péči některému členu rodiny), nebo nepřiměřenou délku zákazu pobytu spolu s nemožností přesídlení celé rodiny, např. v případě, mají-li ostatní členové rodiny jinou státní příslušnost či neznají-li jazyk domovské země vyhošťované osoby“*. Žádné podobné výjimečné okolnosti v případě žalobce nejsou dány.
39. Žalovaný tak nepochybil, pokud vztah žalobce s jeho družkou nepovažoval za dostatečně významný, aby se jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žádné výjimečné okolnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury, žalobce neuvedl, samotná existence partnerského vztahu, kdy družka žalobce je rovněž cizí státní příslušnosti, ke konstatování nepřiměřenosti nepostačuje.
40. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

41. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Ve prospěch žalobce přičítaly to, že k řešení pobytu se dostavil sám a v průběhu správního řízení se správním orgánem spolupracoval, v jeho neprospěch však přičítaly to, že se dostavil až po dvou týdnech, byl si vědom svého neoprávněného pobytu, do této situace se dostal svým protiprávním jednáním v Maďarsku, kdy převaděčství je závažným jednáním.
42. S ohledem na to soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 12 měsíců je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, byly zohledněny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, ani z rámce možné zákonné sazby, která činila až pět let. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců).
43. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. května 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.